

благодѣянія, кои то ти в струвала, когатоси былъ болнавъ.

Хунсъ. О мой любезный Хансе! зеръ ты мыслишь, че менѣ не в тешко, дѣто съмъ отреденъ за това жалостно; дѣло но що знаѣ! ако не погубимъ неѣ, то щемъ нѣи двама да платимъ съ главы-тѣ си, а ней неще помогнемъ нищо. Голосъ подиръ кашѣтъ смъртъ пакъ ще ѣ тѣрси, и ако ѣ намѣри, той ще ѣ убѣе, — а друго знаешъ че ни в заповѣдалъ, да и извадимъ очи-тѣ, и даму ги занесемъ за увѣреніе, че в погубена.

Хансъ. Та нищо затова нѣи пакъ можемъ да ѣ оставимъ живѣ.

Хунсъ. Е какъ?

Хансъ. Ето тѣй: да ѣ заведемъ въ нѣкоѣ пущинѣ, па да ни ся закълне, какъ никогі не ще излѣзе отъ горѣ-тѣ; ачи тогава мѣсто неѣ да убѣемъ твое-то куче, и да му извадимъ очи-тѣ, па да ги занесемъ на Голоса. Той отъ яростъ неще можа даго сапикаса, нито пѣкъ ще му дойде на умъ, че го лѣстимъ.

Хунсъ. Ето го сега, какво хуртува, да убѣемъ мое-то куче.

Хансъ. Видишь, — тебѣ ты мило, да убѣеши куче-то си, а помисли, какъ ще бѣде и на двама ни тешко и претешко до последны-тѣ часъ на животъ-тѣ ни, когикаѣ ся промислимъ, че смы убѣили нашѣ-тѣ милостивѣ Графица и нейно-то чедо, наши-тѣ младый Графъ, като невинны души; промисли ся и повече цѣни тѣзи жалостня майкѣ съ това невинно детенце, нежели.

Хунсъ. О любезный мой, вѣрвай че ни най малко не съмъ противенъ на това. Само единъ